

det ærede Medlem har den Opfattelse, at vor Fiskebestand er saa rig og udtømmelig, at man kan fiske, hvor man vil, med hvilke Redstaber, man vil, og til hvilken Tid man vil, uden at gjøre Skade, maa hans Standpunkt være det, som er udtalt i den Betænkning, som blev afgivet i Samlingen 1880—1881, nemlig det, at han maa anse enhver Indstrækning i det frie Fiskeri for ikke at være formaalstjenlig, udenfor hvad der hører til god Ordens Overholdelse. Naar det ærede Medlem har det Standpunkt, er det ganske naturligt, at han ikke ser med milde Øine paa det Forslag, der her ligger for. Men nu er det jo en Kjendsgjerning, at vi have nogen Lovgivning om vort Fiskerivæsen, og jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem vil indrømme, at vor Fiskerilovgivning, som den er, giver vore Fiskere mange Steder en uholdbar Stilling, saa vi neppe selv rigtig vide, hvorledes de ere stillede. Der er mange af de Bestemmelser, som findes, der afgjøres administrativt, og de administrative Afgjørelser har jeg for mit Bedkommende ikke stor Tillid til, og Spørgsmaalene blive afgjorte meget forskjellig, saa at de Bestemmelser, der blive trufne overfor de enkelte Fiskere, kunne være forskjellige de forskjellige Steder. Derfor hører jeg til dem, der meget ønske at faae en Fiskerilov. Paa den anden Side kan jeg dog ikke saa ganske dele det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorups) Beundring overfor den Kommission, der blev nedsat af Regjeringen i 1873, og jeg vilde ønske, at Regjeringen den Gang ikke havde haft slet saa stor Tillid til Kommissionen, som den havde; thi saa var det Lovforslag, som blev forelagt, maaske blevet noget anderledes. Der blev navnlig i to Samlinger arbeidet fra Udvalgets Side med Flid for at faae Noget ud af det; men naar der ikke kom Videre ud af det den Gang — skjøndt man fra alle Sider havde en bestemt Jølelse af, at vi trængte til en Fiskerilovgivning, trængte til at faae vort Fiskeri ordnet saaledes, at det for Nutiden kunde drives saa rationelt som muligt, uden at man derved ødelagde det for Fremtiden, og at vi trængte til saadanne Bestemmelser, at enhver Fisker kunde drive det som Erhverv — var det, fordi Regjeringen saa ubetinget holdt sig til det Forslag, der var afgivet af Kommissionen; thi det har jo viist sig saa tydeligt, at saalænge Regjeringen stillede sig bestemt paa det Standpunkt, Kommissionen havde indtaget, var det umuligt at komme til Forstaelse. Det lader imidlertid til, at Regjeringen er kommen til at se, at dersom vi virkelig skulle have saadanne Lovforslag gennemførte, gaar

det ikke an at stille sig saa bestemt paa det Standpunkt. Jeg indrømmer ogsaa, at, efter at Folkethinget havde afgivet sin sidste Betænkning, nemlig i Samlingen 1881—82, har Regjeringen i de Lovforslag, den senere har forelagt, taget ikke saa lidt Hensyn til de Anskuelse og Ønsker, der kom frem igjennem Udvalget. I det Lovforslag, der er blevet forelagt i Nar, har Regjeringen optaget jeg tror mellem 50 og 60 af de Endringsforslag, der vare stillede enten af hele Udvalget eller af Flertallet. Fremdeles er der i det Forslag, der her foreligger, taget Hensyn til flere Ting; men der er alligevel flere Punkter af ikke uvæsentlig Betydning, hvorom jeg er vis paa, at der vil være en temmelig stor Meningsforskjel mellem Ministerien paa den ene Side, saaledes som Lovforslaget er affattet, og dette Thing paa den anden. Jeg skal nævne enkelte af de Punkter, hvor jeg tror, det er absolut nødvendigt, at Regjeringen maa se at indtage, et noget mere imødekommende Standpunkt over for Thinget. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa et Punkt i § 29, der blev omtalt af den ærede sidste Taler, at det virkelig er en altsfor haard Bestemmelse for de Fiskere, der her omkring ved de Bænde, hvor det er forbudt at bruge Pulsvaad eller Bøtvaad, at de ikke en Gang maa seile med disse Redstaber i deres Baaede; thi derved forhindrer man dem jo i at seile hen med deres Redstaber og benytte dem til Fiskeri paa andre Steder, hvor det er tilladt at bruge dem. Med Hensyn til Fiskeriet i Fjorde maa jeg være enig med det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds i, at det med Hensyn til de Bedtægter, der maa fastsættes maa blive ordnet paa den Maade, som var foreslaet af Udvalget, saaledes at det ikke bliver Ministeren, der fastsætter Bedtægterne, men at Ministeren indskrænker sig til at stadfæste dem. Den Valgmaade, som Ministeren har foreslaet med Hensyn til dem, der skulle tage Del i Affattelsen af Bedtægterne, er ganske den samme, som er foreslaet af Udvalget, kun med den Forskjel, at Udvalget har ment, at naar det Udvalg, som var valgt af Ministeren, havde gjort et Udkaft til Bedtægterne, skulde dette dels fremlægges til offentlig Efterhyn i Kommunerne, og dels skulde det forelægges Ministeren, og naar det saa kom tilbage fra Ministeren med hans Bemærkninger, skulde der sammentaltes et almindeligt Møde af alle dem, der vare interesserede i vedkommende Fjords Fiskeri, og naar der saa var ført en Protokol over denne Forhandling, skulde endelig Udvalget vedtage Bedtægterne og indsende dem til Ministeren til Stadfæ-